

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2022r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Karol Troć
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale prokuratora Tomasza Pniewskiego

po rozpoznaniu w dniu 5 grudnia 2022 r.

sprawy **L. S.**

oskarżonego z art. 286 §1kk w zw. z art. 12 §1kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 2 marca 2022 r. sygn. akt II K 229/20

I. utrzymuje wyrok w mocy;

II. zasądza od oskarżonego L. S. na rzecz oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. 840 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 2200 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 696/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 sierpnia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 229/20

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

w całości

na niekorzyść

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
	<p>1. Obraza prawa materialnego polegająca na uznaniu przez Sąd I instancji, iż w przedmiotowej sprawie wypełnione zostały wszystkie znamiona czynu określonego w art. 286 § 1 kk, którego popełnienie zarzucone zostało oskarżonemu, podczas gdy w sentencji zaskarżonego orzeczenia, jak również w treści zarzutu postawionego oskarżonemu brak jest jakiegokolwiek wzmianki o tym, aby czynność sprawcza oskarżonego miała polegać na wprowadzeniu pokrzywdzonych w błąd lub na wyzyskaniu błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania, co stanowi, zgodnie z treścią przywołanego przepisu jedno ze znamion strony przedmiotowej, niezbędnych do pociągnięcia oskarżonego do odpowiedzialności prawnokarnej za zrzucony mu aktem oskarżenia czyn;</p> <p>2. Z ostrożności procesowej – obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wydanego</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

orzeczenia, tj. art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, polegająca na nienależyтым rozważeniu przez Sąd wszystkich okoliczności stanu faktycznego sprawy i pominięciu części z nich świadczących na korzyść oskarżonego, przy jednoczesnym uwzględnieniu wyłącznie dowodów przemawiających na niekorzyść oskarżonego poprzez uznanie za w pełni wiarygodne zeznań pokrzywdzonych małżeństwa C. oraz P. G. w zakresie w jakim dotyczą one istnienia po stronie oskarżonego zamiaru wprowadzenia pokrzywdzonych w błąd co do płatności za towar, którego transport miał zostać zorganizowany przez (...) sp. z o. o. i wyzyskania tegoż błędu celem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem przez pokrzywdzonych, przy jednoczesnym pominięciu wyjaśnień Ł. S. i H. S. oraz A. S. i odmowie przyznania tymże waloru wiarygodności w zakresie w jakim dotyczyły one wstrzymania się przez oskarżonego z płatnością za świadczone na jego rzecz usługi z uwagi na niewywiązanie się przez (...) Sp. z o. o. z umowy przewozu, a także H. W. w zakresie w jakim jej zeznania dotyczyły braku korzystania przez oskarżonego z jej telefonu, w tym również wysłania z należącego do niej numeru abonenckiego przez oskarżonego wiadomości MMS kierowanych do pokrzywdzonych, mających sugerować, iż nie rozliczy się on z (...) sp. z o.o.;

3. Z ostrożności procesowej – obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść wydanego orzeczenia polegająca na niezastosowaniu przez Sąd I instancji dyrektywy wynikającej

z art. 5 § 2 kpk, to jest rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w zakresie w jakim dotyczyły one korzystania przez niego z numeru abonenckiego, z którego wysłana została do pokrzywdzonych wiadomość MMS o lekceważącej treści, co przyczyniło się do wystąpienia w ocenie Sądu okoliczności zaostrzającej odpowiedzialność karną, podczas gdy w żaden sposób w toku niniejszej sprawy nie zostało wykazane, aby oskarżony korzystał ze wskazanego numeru abonenckiego, ani, tym bardziej, by wysłał wskazaną wiadomość, uwzględniając brak możliwości przeprowadzenia innych dowodów na wskazaną okoliczność winno było skutkować rozstrzygnięciem wskazanej wątpliwości na korzyść Ł. S., a w konsekwencji przyjęcie braku zamiaru oszustwa;

4. Co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, mającego wpływ na treść orzeczenia, a polegającego na niesłusznym uznaniu przez Sąd I instancji, iż oskarżony popełnił zarzucony mu akt oskarżenia czyn zabroniony, podczas gdy w rzeczywistości podejmowane przez niego działania miały na celu ochronę przysługujących mu praw na gruncie prawa cywilnego przed naruszeniami ze strony (...) Sp. z o.o., spowodowanymi nierzetelnym wywiązywaniem się przez tą z zawartej z oskarżonym umowy przewozu słomy;

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Na wstępie nadmienić należy, że rozpatrywana apelacja skonstruowana została w sposób wadliwy. Skarżący zarzucił bowiem pierwszoinstancyjnemu orzeczeniu szereg różnorodnych naruszeń, opartych na niemalże wszystkich przewidzianych przez ustawodawcę względnych przyczynach odwoławczych. Taka forma sporządzenia apelacji każdorazowo budzi wiele obiekcji i nastrocza pytania, chociażby dotyczące tego, jakie były rzeczywiste intencje jej autora. Co więcej - postulaty apelującego niekiedy wzajemnie się wykluczały. Postawienie w apelacji zarzutu naruszenia prawa materialnego stoi w oczywistej sprzeczności ze stawianym jednocześnie zarzutem obrazu prawa procesowego czy powiązaniem z nim błędem w ustaleniach faktycznych. Podstawą stawiania takiego zarzutu (z art. 438 pkt 1 kpk) jest przyjęcie, że dany Sąd prawidłowo ustalił stan faktyczny w sprawie, lecz popełnił błąd w procesie subsumcji lub wykładni konkretnego przepisu karnomaterialnego. Tak jednak nie było w tym przypadku - obrona zakwestionowała bowiem prawidłowość pierwszoinstancyjnej oceny dowodów, która skutkowałą określonymi ustaleniami faktycznymi i skazaniem z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk. W orzecznictwie Sądu Najwyższego od dziesiątek lat dominuje wciąż aktualny pogląd, iż obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą lub kasacyjną jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 stycznia 2007 roku, wydane w sprawie o sygn. akt II KK 123/06). Jeśli zatem w opisanej w zdaniach poprzedzających

konfiguracji stawiany jest zarzut naruszenia przepisów prawa materialnego, uznać go należy za przedwczesny lub nawet sprzeczny z zarzutami odnoszącymi się do rekonstrukcji zdarzenia faktycznego. Poważne wątpliwości wzbudziła przy tym redakcyjna forma postawionych przez obronę zarzutów dotyczących rzekomej obrazy przepisów procedury karnej. Ten zarzucił organowi sądowemu naruszenie wielu przepisów pochodzących z kodeksu postępowania karnego, których z logicznego i praktycznego punktu widzenia nie powinno się w ten sposób łączyć (jak chociażby art. 7 kpk z art. 5 § 2 kpk, czy art. 7 kpk z art. 410 kpk). W tej sytuacji celowym będzie zbiorcze omówienie wszystkich przekonań skarżącego.

W niniejszej sprawie wina Ł. S. została wykazana w oparciu o całokształt wiarygodnego materiału dowodowego, który okazał się wystarczający do wyprowadzenia takich a nie innych wniosków końcowych. Rzecz jasna, rację miał skarżący, iż nie każde niewykonanie zobowiązania winno zostać skatalogowane jako oszustwo. Konieczne jest bowiem poznanie całokształtu przyczyn, ze względu na które nie doszło do jego wykonania i ustalenie, czy było to obiektywnie możliwe w chwili zaciągania zobowiązania. Przy ustaleniu zamiaru sprawcy oszustwa nieprzyznającego się do winy należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności, na podstawie których można byłoby wyprowadzić wnioski, co do realności wypełnienia obietnic złożonych przez sprawcę osobie rozporządzającej mieniem, a w szczególności jego możliwości finansowe, skalę przyjętych zobowiązań, które ma

świadczyć sprawca na korzyść rozporządzającego mieniem, zachowanie się sprawcy po otrzymaniu pieniędzy, jego stosunek do rozporządzającego mieniem w związku z upływem terminów płatności, z jednoczesną oceną przy zwłoce płatności zmian w sytuacji materialnej sprawcy na niekorzyść oraz przyczyn takiego stanu rzeczy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 10 grudnia 2009 roku, wydany w sprawie o sygn. akt: AKa 361/09). I tak, bez wątplenia, oskarżony działał właśnie z zamiarem popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 § 1 kk, którego istotę Sąd niższego rzędu przybliżył w stosownej części swojego uzasadnienia, a swoim zachowaniem wypełnił wszystkie jego ustawowe znamiona. Za takim przyjęciem przemawiało nie tylko zachowanie oskarżonego podczas zawierania umowy z kontrahentem czy kondycja finansowa, w jakiej wówczas się znajdował, ale także jego postawa po upływie określonych przez strony terminów płatności. Podsądny nie tylko nie podjął próby porozumienia się z pokrzywdzonymi co do realizacji dalszych warunków umowy, ale co gorsza – wysłał do nich prześmiewcze wiadomości wskazujące na to, iż nie ma w planach uregulowania zaległych płatności. W tej sytuacji, działania sprawcy w tak określonym zamiarze nie zdołały podważyć przekonania apelacji dotyczące kwestii tak naprawdę pobocznych, jak chociażby przyjęta w łączącym strony kontrakcie stawka za usługę.

Rzeczywiście, jak trafnie zauważył skarżący, do znamion przestępstwa oszustwa zalicza się m. in. wprowadzenie pokrzywdzonego w

błąd jednak, jak wykazało postępowanie dowodowe, Ł. S. działał właśnie w takich warunkach. Sam błąd rozumiany jest jako niezgodność pomiędzy obiektywną rzeczywistością a jej odbiciem w świadomości pokrzywdzonego. Z wystąpieniem owego błędu będziemy mieli do czynienia w szczególności wtedy, gdy pokrzywdzonemu w związku z zachowaniem oskarżonego wydaje się, że istnieją pewne okoliczności, które jednak nie mają miejsca, lub gdy nie jest on świadomy występowania określonych okoliczności. I tak, jak wynika już chociażby z przyjętego przez Sąd Rejonowy opisu czynu, podsądny zamawiał u spółki (...) usługi transportowe przewozu słomy z góry zakładając, iż nie ureguluje za nie należnej zapłaty w całości. Brzmienie przypisanego oskarżonemu czynu jest zatem jednoznaczne i wynika z niego wprost, iż ten swoim działaniem wyczerpał wszystkie jego znamiona. Co więcej - kwestia ta została również szerzej omówiona w części motywacyjnej wyroku, stąd zastrzeżenia skarżącego w tym przedmiocie jawiły się jako niezrozumiałe. Pomimo to, raz jeszcze podkreślić należy, że to właśnie w opisany powyżej sposób Ł. S. z całą pewnością wprowadził w błąd kontrahenta, który zasadnie przyjął, iż oskarżony ma zamiar należycie wywiązać się z zawartej pomiędzy nimi umowy i terminowo dokonać wszystkich ustalonych płatności.

Oczywiście, ten od samego początku utrzymywał, że rzeczywiście nie dokonał wzmiankowanych zobowiązań, ale nie wynikało to z jego złej woli, lecz było związane z nieodpowiednim

świadczeniem usług przez kontrahenta, jednakże do jego relacji – z oczywistych względów – należało podejść z pewną ostrożnością. Niewątpliwie, Ł. S. był bowiem żywo zainteresowany określonym, korzystnym z własnego punktu widzenia, werdyktem końcowym. Warto również pamiętać, że wyjaśnienia podmiotu postawionego w stan zarzutu nigdy nie powinny, i to niejako odgórnie, stanowić czy to wyznacznika dla ustaleń dotyczących stanu faktycznego sprawy, czy miernika wiarygodności pozostałych zgromadzonych źródeł dowodowych, a wydawać by się mogło, że właśnie takie idee przyświecały skarżącemu obrońcy, który usilnie forsował wersję zdarzeń wykreowaną przez swojego klienta. W zamian zaś tego rodzaju deklaracje winny zostać dokładnie zweryfikowane poprzez przeprowadzenie innych, niezależnych i obiektywnych dowodów i wraz z nimi ocenione dopiero po przeprowadzeniu pełnego postępowania dowodowego.

I tak też się stało na gruncie niniejszej sprawy, w wyniku czego wizja Ł. S. została niemalże w całości obalona. Oskarżony nijak nie wykazał, ażeby podjął jakąkolwiek aktywność mającą na celu upomnienie spółki (...), która to miała rzekomo w sposób niewłaściwy wywiązywać się z zawartych pomiędzy nimi postanowień umownych. Podsądny nie tylko nie wyprowadził żadnych radykalnych kroków i nie skierował sprawy na drogę sądową, ale też nie zaadresował żadnych zastrzeżeń bezpośrednio do reprezentujących ją podmiotów, przede wszystkim nie złożył

stosownej reklamacji, choć takowe działania w stosunkach tego rodzaju stanowią swego rodzaju normę i zdecydowanie leżały w szeroko pojętym interesie oskarżonego jako strony podobno pokrzywdzonej działaniem kontrahenta. Poza tym, niezależnie od przyjętych konwenansów, są to ruchy dość instynktowne. Tymczasem, pomimo iż od pewnego momentu Ł. S. miał nie być usatysfakcjonowany jakością świadczonych przez spółkę usług, to w żaden sposób nie wyartykułował swojego niezadowolenia. Co więcej – podsądny nie potrafił logicznie wytłumaczyć dlaczego zrezygnował z podjęcia takich – mieszczących się w granicach prawa - kroków na rzecz samowolnego zaprzestania dokonywania stosownych płatności, dlaczego nie próbował polubownie załatwić sprawy ze spółką (...). Nie należało nadto pomijać, iż przywołana powyżej sekwencja zdarzeń została zaprezentowana przez Ł. S. po raz pierwszy dopiero w toku rozprawy przed Sądem I instancji, co również jawiło się jako zdumiewające. Skoro bowiem podsądny miał tak silne (w jego odczuciu) alibi, to dlaczego nie posłużył się nim już na uprzednich etapach postępowania. Mało tego, pochodząca od Ł. S. wersja zdarzeń tak naprawdę nie została poparta żadnym innym wiarygodnym dowodem, choćby jakimkolwiek dokumentem. W tej sytuacji Sąd Rejonowy doszedł do słusznych konkluzji i uznał zaprezentowany przez oskarżonego przebieg zdarzeń za nic innego, jak nie mającą odzwierciedlenia w rzeczywistości realizację przyjętej przezeń linii obrony.

Jednocześnie brak było jakichkolwiek podstaw, ażeby zakwestionować wiarygodność i

rzetelność treści płynących z dowodów wyraźnie przemawiających za przyjęciem winy oskarżonego. Chodzi tu zwłaszcza o zeznania pokrzywdzonych i korelujących z nimi zeznań świadków, którzy relacjonowali zdarzenia w sposób zbieżny, spójny i konsekwentny. Ich depozycje wespół z pozostałą częścią wiarygodnego nieosobowego materiału dowodowego utworzyły logiczną i przekonującą całość, nie pozostawiając miejsca na margines wątpliwości co do przebiegu omawianego inkryminowanego zajścia. Braku wiarygodności relacji pokrzywdzonych nie zdołał przy tym wykazać sam apelujący. Oczywiście, świadkowie ci nie potrafili wskazać pewnych detali dotyczących rozliczeń pomiędzy nimi a oskarżonym, jednak nie było to nic zaskakującego. Wręcz przeciwnie – trudno byłoby od nich oczekiwać, ażeby zdołali oni aż nadto precyzyjnie wskazać dokładne daty uprzednich zgodnych z umową płatności ze strony dłużnika oraz wysokości uregulowanych przezeń kwot. W tej kwestii determinujące znaczenie okazały się mieć wystawione przez spółkę faktury, których autentyczność i wiarygodność nie wzbudziła żadnych wątpliwości. Ujawniona dokumentacja, choć może rzeczywiście nieco niepełna, okazała się wystarczająca dla stwierdzenia wysokości szkody, jaką poniosła firma (...). Pokrzywdzeni wskazali bowiem, że póki oskarżony płacił, póty nie brali oni pod uwagę wystawianych faktur; zliczyli jedynie kwoty, wynikające z faktur nigdy nie zapłaconych. Z kolei, wiarygodności P. G. nie mogły podważyć lakoniczne postulaty obrony wskazujące na pokrewieństwo pomiędzy tym świadkiem a rodziną

C.. Rzeczywiście, takie zaistniało, ale nie mogła to być przesłanka odgórnie dyskryminująca zeznania świadka, zwłaszcza w sytuacji, gdy te, obiektywnie, nie wzbudzały żadnych zastrzeżeń.

Co ciekawe – sam skarżący dość elastycznie podszedł do zagadnienia dotyczącego pokrewieństwa pomiędzy ewentualnym świadkiem a którąś ze stron procesowych. Jednocześnie domagał się on bowiem odrzucenia relacji P. G. z tego tylko powodu, że był on kuzynem małżeństwa C., ale równocześnie forował w całości relacje H. S. i A. S., pomimo iż były to osoby dla niego najbliższe. Tymczasem Sąd Rejonowy w odpowiednim zakresie zaufał przekonaniom powyższych świadków przyznając im wiarę w tej części, w jakiej pokryły się one z treściami płynącymi z innych wiarygodnych dowodów. Jak już wykazano powyżej, postępowanie dowodowe wyraźnie obaliło tezę, jakoby spółka (...) w sposób nienależyty wywiązywała się z umowy zawartej z oskarżonym.

Sąd Rejonowy słusznie również nie zawierzył twierdzeniom H. W., które miałyby wskazywać na to, iż Ł. S. nie skorzystał z jej numeru telefonu i nie wysłał lekceważących wiadomości MMS do pokrzywdzonego. Wprawdzie świadek na pewnym etapie postępowania wyraził takie przekonanie, jednak nie wybrzmiało ono w sposób przekonujący. Okoliczności niniejszej sprawy wyraźnie wskazywały na znajomość podsądnego z H. W. czy może bardziej z jej synem. Ona sama nie znała zaś osobiście M. C., nie wskazała także żadnego innego podmiotu, który mógłby skorzystać

<p>z jej telefonu komórkowego i wysłać wiadomości akurat tej treści i akurat do pokrzywdzonego. Z kolei, zawartość i kontekst rzeczonych MMSów wyraźnie wskazywały na oskarżonego, a nie obcą dla pokrzywdzonej osobę jako ich nadawcę. Z tego względu nie sposób przyjąć, ażeby na kanwie przedmiotowej sprawy powstały wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez wydanie wyroku odmiennego co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od czynu, za który został skazany;</p> <p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z tak sformułowanych wniosków apelacyjnych.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>	
	<p>5. Z ostrożności procesowej – rażąca niewspółmierność orzeczonych względem oskarżonego kar, środków karnych oraz środków kompensacyjnych z uwagi na uprzednią niekaralność oskarżonego, działanie przez niego w ochronie własnych praw przed nienależytym wykonaniem umowy ze strony C. Sp. z o.o., jak</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>również brak wykazania przez pokrzywdzonego w sposób należyty rzeczywistej wysokości wyrządzonej mu szkody z uwagi na uregulowanie większej części zobowiązania przez Ł. S. przed datą wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut alternatywnie wywiedziony przez skarżącego okazał się pozbawiony zasadności.</p> <p>W pierwszej kolejności wskazać należy, iż rozstrzygnięcie Sądu merytorycznego w części dotyczącej kary, środków karnych i środków kompensacyjnych w żadnym razie nie nosi cech rażącej niewspółmierności o jakiej mowa w treści art. 438 pkt 4 kpk – co dałoby Instancji Odwoławczej podstawy do jego wzruszenia i wydania orzeczenia reformatoryjnego.</p> <p>Wbrew odmiennym wywodom apelacji, ferując rozstrzygnięcie w tym zakresie, Sąd Rejonowy uwzględnił wszystkie ustawowe dyrektywy płynące z treści art. 53 kk, właściwie zważył stopień winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, obiektywnie bacząc przy tym na wszelkie okoliczności dotyczące stricte osoby sprawcy, w tym przypadku głównie te obciążające Ł. S.. Co więcej – swoje stanowisko organ procesowy przekonująco uargumentował w części motywacyjnej wyroku, gdzie dokładnie wskazał jakie przesłanki przemówiły za właściwością, celowością i współmiernością wymierzenia wobec podsądnego takiej a nie innej sankcji karnej.</p>		

Z kolei, dalsze niezwykle lakoniczne dywagacje obrońcy w tym przedmiocie poparte zostały argumentacją obaloną już na poprzednich etapach niniejszego uzasadnienia. Sąd Okręgowy wskazał bowiem wyraźnie, iż wysokość szkody poniesionej przez pokrzywdzoną spółkę nie wzbudzała żadnych wątpliwości. Brak było jednocześnie podstaw, ażeby przyjąć, iż nieszczerze deklaracje oskarżonego mogły jakkolwiek usprawiedliwić jego działania. W tej sytuacji, jedyną okolicznością działającą na korzyść oskarżonego pozostała jego dotychczasowa niekaralność. Tę jednak Sąd Rejonowy dostrzegł i nadał jej odpowiednią rangę i znaczenie.

Wniosek

- o zmianę zaskarżonego orzeczenia, poprzez wydanie wyroku odmiennego co do istoty sprawy i uniewinnienie oskarżonego od czynu, za który został skazany;

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach;

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Wobec bezzasadności wywiedzionego zarzutu, na uwzględnienie nie zasłużył żaden z tak sformułowanych wniosków apelacyjnych, zwłaszcza iż żaden z nich nie był kompatybilny z zarzutem rażącej niewspółmierności kary.

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>
<p>Całość wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 sierpnia 2022 roku</p>	
<p>Zwiążle o powodach utrzymania w mocy</p>	
<p>Wobec bezzasadności wywiedzionych zarzutów i przy jednoczesnym braku przesłanek podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw, ażeby podjąć jakąkolwiek ingerencję w treść zaskarżonego uzasadnienia.</p>	
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach zmiany</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
-----	-----	
4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.-----
Zwięźle o powodach uchylenia		
-----	-----	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
-----	-----	

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
II III	<p>O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 627 kpk w zw. z art. 636 kpk, uznając że brak jest podstaw przemawiających za zwolnieniem oskarżonego z obowiązku ich pokrycia.</p> <p>Wobec faktu, iż oskarżyciel posiłkowy w toku niniejszego postępowania był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, Sąd Okręgowy zasądził od Ł. S. na jego rzecz kwotę poniesionych przez niego i należycie udokumentowanych kosztów związanych z jego ustanowieniem.</p>

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 5 sierpnia 2022 roku, wydany w sprawie o sygn. akt II K 229/20 – w całości;	

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana